

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Danou Černovskou ve věci

žalobce: **K. J.**, narozený -, státní příslušnost Uzbekistán
zastoupený advokátem Mgr. Tomášem Císařem
sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16.10.2018 č.j. CPR-26563-6/ČJ-2017-930310-V237

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou včas u Městského soudu v Praze domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 16.10.2018 č.j. CPR-26563-6/ČJ-2017-930310-V237, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie ČR, krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, odd. pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 29.8.2017 č.j. KRPA-312929-16/ČJ-2017-

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

000022 ve věci správního vyhoštění. Rozhodnutím bylo žalobci uloženo podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, (dále zákon o pobytu cizinců), správní vyhoštění s dobou, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU v trvání jednoho roku. Počátek této doby byl stanoven podle § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území ČR. Doba k vycestování z území ČR byla stanovena do 10 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí. Ve smyslu ust. § 120a zákona o pobytu cizinců se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování podle ust. § 179 zákona o pobytu cizinců.

2. Žalobce v žalobě namítal, že správní orgány náležitě nezjistily skutečný stav věci. Uložené opatření je nepřiměřené jak jeho výběrem, tak i délkou, na kterou bylo uloženo. Žalobce poukázal na to, že se správním orgánem spolupracoval, vypověděl pravdu o svém pobytu na území. Mělo být tak proto k této skutečnosti přihlédnuto a vycházeno ze skutečností svědčících i ve prospěch žalobce, které však dle názoru žalobce žalovaný opomněl zjišťovat. S ohledem na ust. § 2 odst. 3 a 4 správního řádu mělo být přijaté řešení odpovídající okolnostem řešeného případu a šetřeny oprávněné zájmy osob, jichž se činnost správního orgánu dotýká. Žalovaný pochybení správního orgánu I. stupně aproboval a zatížil tak své rozhodnutí stejnými vadami jako správní orgán I. stupně.
3. Žalobce dále namítal nepřiměřenost uloženého opatření, pokud jde o zásah do jeho soukromého a rodinného života. Poukázal na kritéria stanovená v § 174a zákona o pobytu cizinců a vedl, že rozhodnutí je čistě formalistické a provedené hodnocení nepokrývá konkrétní žalobcovu situaci a jenom paušálně prochází jednotlivé regulativy. Odkázal v této souvislosti na judikaturu Nejvyššího správního soudu (dále NSS), která se zabývá přiměřeností zásahu do soukromého a rodinného života cizince, pokud jde o zásah do těchto oblastí života a odkázal přitom také na článek 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, podle kterého má být zaručeno každému právo na respektování soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence.
4. Další námitka směřovala k nedostatečnému posouzení otázky možnosti vycestování žalobce do země původu. Žalobce uvedl, že v jeho vlasti dochází k perzekuci občanů neoprávněně pobývajících v zahraničí. Žalobce se domnívá, že nedošlo v jeho vlasti k tak zásadním změnám, které by odůvodňovaly změnu v praxi správních orgánů při posuzování překážek ve vycestování občanů Uzbekistánu. Vytkl také, že závazné stanovisko vydané Ministerstvem vnitra a potvrzené ministrem vnitra ČR, vychází z dokumentu vydaného tímto ministerstvem, je tedy vydáváno a potvrzováno na základě svého vlastního stanoviska. Nelze tak proto toto stanovisko považovat dle názoru žalobce za přesvědčivé.
5. Další námitka směřovala ke stanovení lhůty pro opuštění území. Žalobce uvedl, že tato lhůta nedostačuje k vyřízení všech náležitostí spojených s odjezdem. Uvedl např. obstarání jízdenky a vypořádání náležitostí spojených s trvalým opuštěním republiky, jak např. nájem bytu apod.
6. Žalobce rovněž namítal neodůvodnění stanovené doby správního vyhoštění. Přitom poukázal na skutečnost, že na území ČR pobýval bez platného povolení v řádu několika málo dnů. Nechtěl porušovat předpisy ČR. Dle jeho názoru by v jeho situaci bylo přiměřené uložení správního vyhoštění v menší délce.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

7. Žalobce z uvedených důvodů navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a rozhodl o tom, že se žalobci přiznává náhrada nákladů řízení.
8. Žalovaný se k žalobě vyjádřil a odkázal na dokazování, které bylo v řízení provedeno, a na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Poukázal znovu na skutečnost, že žalobce na území pobýval bez víza nebo jiného oprávnění k pobytu dne 29.8.2017, kdy se dostavil k nalézacímu správnímu orgánu s tím, že chce vyřešit svůj neoprávněný pobyt na území ČR. Zjištěno bylo, že má vyznačenu uzbeckou výjezdní vízovou doložku s platností do 22.5.2019 a disponoval francouzským vízem s platností od 1.8.2017 do 28.8.2017 na dobu pobytu v délce 12 dnů. Na území EU přicestoval dne 16.8.2017. K námitkám žalobce žalovaný uvedl, že se nedopustil procesních pochybení, která by způsobovala nezákonnost napadeného rozhodnutí. Navrhl proto, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
9. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále s.r.s.).
10. Soud ve věci rozhodl při jednání na žádost žalobce. Tomuto jednání byl pak přítomen substitut právního zástupce žalobce. Žalobce se k jednání nedostavil.
11. Soud vyšel z obsahu správního spisu, z něhož zjistil, že se žalobce dne 29.8.2017 dostavil na pracoviště nalézacího správního orgánu se žádostí o vyřešení svého neoprávněného pobytu na území ČR. Při kontrole cestovního dokladu žalobce pak bylo zjištěno, že nemá žádné vízum nebo jiné oprávnění k pobytu na území ČR. Na území EU přicestoval na základě francouzského krátkodobého víza. Se žalobcem pak bylo zahájeno správní řízení o správním vyhoštění. Žalobce do protokolu o vyjádření účastníka správního řízení uvedl mimo jiné, že na území ČR přicestoval poprvé. Žije společně s kamarádem. Protože je zde krátkou dobu, za pobyt nic neplatil a nemá ani nájemní smlouvu. Do ČR přicestoval s tím, že zde dostane vízum strpění kvůli nelegálnímu pobytu. Měl pak zájem zde zůstat, a když dostane povolení, pracovat. Uvedl také, že má výjezdní doložku, aby mohl pomocí ní se do Uzbekistánu normálně vrátit a zase odcestovat. Žalobce také uvedl, že na území ČR nemá žádnou blízkou osobu ani nikoho, vůči němuž by měl vyživovací povinnost. Nežije s ním zde nikdo z rodiny. Na dotaz, zda mu hrozí v Uzbekistánu nebezpečí, uvedl, že žádné problémy v Uzbekistánu, pro které by se nemohl vrátit, nemá. V Uzbekistánu žije žalobcova manželka, jedno dítě a má tam také bratry a sestry. Jeho rodiče žijí rovněž v Uzbekistánu a všichni bydlí na stejné adrese.
12. Součástí správního spisu je závazné stanovisko k možnosti vycestování cizince podané Ministerstvem vnitra ČR, odborem azylové a migrační politiky, dne 29.8.2017 č.j. KRPA-312929/ČJ-2017-000022, podle kterého je žalobcovo vycestování do Uzbekistánu možné.
13. Po seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí bylo správním orgánem I. stupně vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce na dobu jednoho roku.
14. Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí odvolání, o němž bylo pak rozhodnuto žalovaným poté, co bylo vyžádáno u ministra ČR přezkoumání závazného stanoviska a vydáno ministrem dne 25.7.2018 závazné stanovisko s tím, že je žalobcovo vycestování možné. Žalobce byl vyrozuměn o možnosti seznámit se s tímto novým podkladem. O odvolání bylo rozhodnuto rozhodnutím, které je napadeno žalobou.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

15. Městský soud v Praze po posouzení obsahu správního spisu, napadeného rozhodnutí včetně rozhodnutí správního orgánu I. stupně dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
16. V této věci bylo rozhodováno podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců, podle kterého vydá policie rozhodnutí o správním vyhoštění cizinci, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států EU a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na tři roky, pobývali cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.
17. Nesporné je, že žalobce na území ČR pobýval bez oprávnění k pobytu, jak je ze správního spisu zřejmé. Žalobce tuto skutečnost nepopřel a sám uvedl, že se domníval, že mu bude umožněn další pobyt přiznáním překlenovacího víza. Proto se sám dostavil na Policii ČR po uplynutí platnosti původního vízového oprávnění.
18. Soud za této situace považuje postup správního orgánu I. stupně i žalovaného za postup v souladu se zákonem o pobytu cizinců, neboť bylo prokázáno, že žalobce na území pobýval bez oprávnění k pobytu, ač k tomu oprávněn nebyl.
19. Pokud jde o žalobcovy námitky uvedené v žalobě, je v nich pouze obecně poukazováno na nepřiměřenost uloženého opatření, t.j. správního vyhoštění, na nezhodnocení případného nepřiměřeného zásahu do žalobcova soukromého a rodinného života. Žalobce v podané žalobě neuvedl, v čem se správní orgány dopustily pochybení při tomto hodnocení. Sám neuvedl žádnou skutečnost, která by dle jeho názoru měla být důvodem pro posouzení uloženého správního vyhoštění jako důvodu pro posouzení věci jako nepřiměřeného zásahu do jeho soukromého a rodinného života. Soud z obsahu správního spisu i z odůvodnění napadeného rozhodnutí zjistil, že se správní orgány podrobně zabývaly skutečnostmi, které vyplynuly v průběhu řízení najevo. Hodnotily, jak žalobcův pobyt na území, jeho věk, jeho zázemí jak v Uzbekistánu, tak na území ČR, a pokud dospěly k závěru, že v případě žalobce jeho správní vyhoštění není zásahem nepřiměřeným, je tento závěr zcela podložen zjištěnými skutečnostmi. Nesporné je, že žalobce na území ČR přicestoval s tím, že plánoval do budoucna prodloužení svého pobytu na území a měl zájem zde pracovat. Nesporné je i to, že žalobce má rodinu na území Uzbekistánu a na území ČR pobýval pouze po krátkou dobu, takže si zde žádné zázemí nevybudoval. Tyto závěry jsou zcela podloženy a soud proto neshledal tvrzení žalobce o nepřiměřenosti posouzení těchto skutečností za důvodné. Pokud jde o stanovenou dobu k vycestování z území ČR, byla tato doba dostatečně odůvodněna právě skutečnostmi, které vyplynuly najevo v průběhu řízení. Je zřejmé, že žalobce má cestovní doklad a na území nemá žádné zázemí, takže pro jeho vycestování není třeba stanovovat dlouhou lhůtu. Žalobce by ve stanovené lhůtě měl všechny potřebné úkony spojené s vycestováním zvládnout bez problémů. Žalobce také neuvedl, v čem se domnívá, že by měla být tato lhůta nepřiměřená a jaké úkony by ještě měl při vycestování činit, které jsou časově náročnější než stanovená lhůta.
20. Pokud jde o námitku týkající se stanovené doby správního vyhoštění, odkazuje soud rovněž na odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde správní orgán uvedl, jakými podklady byl veden ke stanovení této doby. Soud v tomto hodnocení nespatřuje vybočení z mezí správního uvážení. Lze zcela přisvědčit tomu, že je ve veřejném zájmu, aby se na území ČR zdržovali pouze ti cizinci, kteří respektují právní řád, nikoli cizinci, kteří ho úmyslným jednáním znevažují. Je nesporné, že uložené správní vyhoštění je vždy zásahem do

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

soukromého nebo rodinného života cizince, avšak tento zásah vzhledem ke zjištěným skutečnostem je v tomto případě legitimní a přiměřený.

21. Pokud jde o žalobcovu námitku směřující k posouzení možnosti žalobcova vycestování do Uzbekistánu, odkazuje soud na závazné stanovisko, které je založeno ve správním spise i jeho potvrzení ministrem vnitra v rámci odvolacího řízení. Toto závazné stanovisko je podloženo zprávou a odpověďmi zastupitelského úřadu v Taškentu, které byly předloženy Ministerstvem zahraničních věcí ČR. Nejedná se tedy pouze o stanovisko podložené závěry Ministerstva vnitra, jak bylo v žalobě namítáno. Ze závazného stanoviska Ministerstva vnitra podaného dne 25.7.2018 je možno zjistit, že se tento dotčený správní orgán zabýval všemi v úvahu přicházejícími typy vážné újmy a vyložil, proč žalobci žádná z nich nehrozí. Ze skutečností, které sám žalobce v průběhu správního řízení uváděl, není možno dovodit, že by mu některá konkrétní újma při návratu měla hrozit. Sám žalobce nezmínil v průběhu správního řízení ani v žalobě žádnou z těchto skutečností.
22. Žalobcem namítané porušení článku 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod nebylo žalobcem ničím podloženo. Žalobce pouze obecně na toto ustanovení odkázal, aniž by uvedl, v čem se správní orgány dopustily porušení tohoto článku Úmluvy. Z obsahu správního spisu rovněž nevyplývá, že by v případě žalobce bylo v rozporu s tímto článkem postupováno. Je nesporné, že žalobcova rodina žije v Uzbekistánu a žalobce tím, že do země svého původu vycestuje, bude moci žít společně se svou rodinou.
23. Z důvodů shora uvedených proto soud shledal žalobcovy námitky nedůvodnými, a proto žalobu zamítl podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.
24. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, jak je ve výroku tohoto rozsudku uvedeno. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovaný náhradu nákladů řízení nežádal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat do dvou týdnů ode dne jeho doručení při splnění podmínek § 103 odst. 1 s.ř.s. kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu v Brně.

Stěžovatel v řízení o kasační stížnosti, pokud nemá vysokoškolské právnické vzdělání, musí být zastoupen advokátem dle ust. § 105 odst. 2 s.ř.s.

Kasační stížnost směřující jen proti výroku o nákladech řízení je nepřípustná.

Praha 14. prosince 2018

Mgr. Dana Černovská v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.